

EUROPA-PARLAMENTET

SPECIALUDGAVE

*DIREKTORATET FOR PLANLÆGNING
AF PARLAMENTETS ARBEJDE*

DET EUROPÆISKE RÅD **den 12. december 2003** **Bruxelles**

**TALER AF FORMANDEN PAT COX
FORMANDSKABETS KONKLUSIONER**

07/S-2003

Generaldirektoratet for Parlamentets Ledelse

(Intranet) <http://www.europarl.ep.ec/bulletins> (Special Edition 2003)
(Internet) <http://www.europarl.eu.int/bulletins> (Special Edition 2003)

\\EPADES\PUBLIC\SOMMET\Bruxelles

TALER

**TALE AF
EUROPA-PARLAMENTETS FORMAND, PAT COX,
PÅ
DET EUROPÆISKE RÅDS MØDE**

BRUXELLES, DEN 12. DECEMBER 2003

Jeg ønsker her i dag at lykønske det italienske rådsformandskab med dets succes med hensyn til at skabe fremskridt vedrørende en række vigtige spørgsmål: vækst, grænsekontrol og effektiv multilateralisme. Jeg vil også gerne hylde det lederskab, som formandskabet har udvist, både på politisk og diplomatisk plan, hvor ambassadør Vattani har spillet en ledende rolle. Der er sket store fremskridt med hensyn til dossierer inden for den fælles beslutningsprocedure. Jeg vil gerne fremhæve særlig ét. I næste uge vil Europa-Parlamentet stemme om resultatet af *økopoint*-forliget, som er et spørgsmål, der ligger én medlemsstat meget på hjerte. Vi her i Europa-Parlamentet vil være rede til at fremskynde vore procedurer om *eurovignetten*, forudsat at De er indstillet på at fremskynde tempoet i Rådet.

EUROPÆISK INDSATS FOR VÆKST

Som jeg også anførte, da vi mødtes for to måneder siden, støtter Europa-Parlamentet en indsats med sigte på at øge væksten, herunder initiativer for innovation og F&U, de transeuropæiske netværk og "Quick Start"-programmet.

Jeg ser med glæde rapporten fra den taskforce, som ledes af Wim Kok, og håber, at den vil inspirere medlemsstaterne til at fremskynde reformer. Der er nogle, som mener, at dette er endnu én i en række "alarmklokke"-rapporter, som advarer EU-medlemsstaterne om risikoen for ikke at nå de mål, der er fastsat i Lissabon-strategien, og som opfordrer dem til at slå bro over kløften mellem retorik og reform. Taskforcens rapport gør alle disse ting, men derudover indeholder den landespecifikke budskaber - ikke blot i form af "navns nævnelse med kritik", men også i form af "navns nævnelse med ros".

Denne fremgangsmåde lægger fornyet pres på dem, der er langsomme til at gennemføre reformer. Udbredelsen af "den bedste praksis" tilskynder også til reformer på en positiv måde ved at gøre det helt klart, at reforminitiativer ikke behøver at være et "spring ud i det ukendte". Medlemsstaterne kan uddrage konstruktive konklusioner af hinandens erfaringer.

Jeg håber, at taskforce-rapporten vil have vist sig at være nyttig, når vi vender tilbage for at evaluere fremskridtene under det irske rådsformandskab. Fireårsdagen for Lissabon-agendaen nærmer sig - det ville være rart at være i stand til at fejre den ved at fastslå, at der er gjort reelle og væsentlige fremskridt.

Det er ikke nogen hemmelighed, at Lissabon-agendaen er i vanskeligheder - selv om jeg ikke har mødt nogen, der ikke går ind for den. Alle støtter den, men jeg har bemærket, at aktører har en tendens til at fokusere på forskellige aspekter. Nogle kan lide at understrege den *dynamiske konkurrenceevne* - og glemmer *bæredygtighed*; andre understreger *social samhørighed* - og udelader *strukture reformer*.

Vi må holde op med at plukke af agendaen efter behag. Vi har behov for en holistisk fremgangsmåde, og vi må spænde over hele agendaen. Økonomiske reformer er ikke en fjende af social solidaritet, men snarere fundamentet.

En del af de foreslåede konklusioner, som jeg gerne vil fremhæve særligt, er beslutningen om at anvende en betydelig andel af de økonomiske og sociale midler efter 2006 til investering i human kapital og livslang læring.

Jeg mener, at vi - i forbindelse med de næste finansielle perspektiver - bør vurdere målene for vore udgifter og vurdere, om de anvendte instrumenter er hensigtsmæssige. Hvis øget produktivitet og en stærkere vækst er et altoverskyggende mål, ser det stærkt ud til, at vi bør anvende vore ressourcer på en mere væksthæmmende måde.

RETLIGE OG INDRE ANLIGGENDER

Generelt set støtter Europa-Parlamentet oprettelsen af et europæisk grænseagentur, som modsvarer princippet om solidaritet mellem medlemsstaterne, og som kan give en klar EU-merværdi i et område, hvor der ikke længere eksisterer indre grænser.

Jeg ser navnlig med glæde de meget konkrete fremskridt, der er gjort af Rådets ressortministre med hensyn til individuelle lovgivningsmæssige forslag i tidsrummet siden min sidste udtalelse om dette emne. Borgerne forventer praktiske og håndgribelige resultater, navnlig af umiddelbar og direkte relevans som f.eks. regler vedrørende asyl, tilbagevenden og ulovlig indvandring.

Der er stadig noget at gøre, og jeg erindrer navnlig Deres selvvalgte forpligtelse til at vedtage minimumsstandarder for tildeling af asyl og flygtningestatus inden udgangen af dette år. Dette er frister, som er vigtige for borgerne, og som ikke kan bortforklares.

Dialog mellem de forskellige trosretninger

Den 25. september underskrev jeg sammen med formanden for Europarådets Parlamentariske Forsamling, Peter Schieder, en erklæring om chartret af europæiske politiske partier for et ikke-racistisk samfund, der erindrede om vort fælles engagement til fordel for og politiske partiers rolle med hensyn til bekæmpelse af diskrimination. Vi bekræftede på ny et fælles mål gående ud på at bygge et værdiernes Europa, hvor alle former for intolerance og forfølgelse, herunder former baseret på race, hudfarve, etnisk oprindelse og nationalitet, ophører med at eksistere.

Jeg går stærkt ind for synspunkterne i konklusionerne og tilslutter mig fordømmelsen af enhver tilkendegivelse af antisemitisme, navnlig vold mod enkeltindivider eller angreb på steder, hvor der foregår gudsdyrkelse.

I Europa-Parlamentet lægger vi stor vægt på de konstruktive initiativer, det italienske rådsformandskab har taget for at fremskynde dialogen mellem de forskellige trosretninger som et instrument til at fremme fred, tolerance og social samhørighed.

UDVIDELSEN

I lighed med Dem ser Europa-Parlamentet frem til ti nye medlemsstaters tiltrædelse den 1. maj 2004 som kronen på vor generations værk.

Parlamentet noterede sig omhyggeligt de monitoreringsrapporter fra Kommissionen, som blev forelagt den 5. november 2003, og opfordrer indtrængende de nye medlemsstater til at vise, at de er fast besluttede på at overvinde de udestående vanskeligheder, som blev understreget, og til at holde deres del af vor fælles aftale og sikre, at tiltrædelsen kan foregå gnidningsløst og som planlagt.

Bulgarien og Rumænien

Kommissionens fremskridtsrapporter bekræfter, at Bulgarien og Rumænien gør fremskridt med forberedelserne til et EU-medlemskab i forskellige tempi. Den fælles målsætning om tiltrædelse i 2007 er realistisk, og vi bør ikke slække på vores engagement og vores vilje til at yde bistand. Vi bør heller ikke fravige princippet om egne resultater: et kandidatland har ret til at blive vurderet ud fra sine egne resultater uden hensyntagen til irrelevante politiske hensyn. Samtidig forudsættes det, at kandidatlandene gør en lige så stor indsats som EU: vi forventer klart, at de lever op til deres løfter. Det er ingen hemmelighed, at visse sektorer - navnlig forvaltningen og retsvæsenet - stadig kræver ekstra omhu og opmærksomhed.

Tyrkiet

I det seneste år har Tyrkiet under ledelse af premierminister Erdogan gjort langt større fremskridt, end tidligere regeringer har præsteret i fyrré år. Vi anerkender og bifalder den utroligt positive signalværdi, der knytter sig til de igangværende lovgivningsreformer. Tyrkiet er tæt på at opfylde Københavnskriterierne, og det må vi anerkende. Kommissionen har peget på de mangler, der kan konstateres, navnlig med hensyn til implementering, og har påvist, hvilke udfordringer landet fortsat står over for.

Det er ikke en forudsætning for tyrkisk medlemskab, at der findes en løsning på den cypriotiske konflikt - der kan nemlig ikke stilles nye krav efter topmødet i Helsinki. Det kan dog heller ikke nægtes, at klimaet mellem EU og Tyrkiet ville blive mærkbart forbedret, hvis der findes en løsning på Cypren-spørgsmålet inden den 1. maj 2004.

Cypern

Uanset resultatet af valget på Nordcypern på søndag er det vores håb, at den dør, som endnu står på klem, kan give hele befolkningen på Cypern et håb om at kunne blive omfattet af det område med fred, stabilitet og velstand, som Den Europæiske Union udgør. Vi bør ikke sky nogen anstrengelse for at fremme denne proces.

Vestbalkan

Jeg aflagde et besøg i Vestbalkan i oktober og blev meget opmuntret over, hvad jeg opfattede som en ny og positiv stemning, som er i overensstemmelse med alle disse staters europæiske tilhørsforhold. Det er nødvendigt, at vi opmuntrer og fremmer kursen mod Europa. Det er nødvendigt, at vi opmuntrer landene til at samarbejde indbyrdes, ikke kun om økonomi og handel, men også i deres fælles kamp mod den organiserede kriminalitet. Det nye netværk af samarbejdsforbindelser og bestræbelserne på at opfylde fælles målsætninger vil i sig selv udgøre et værdifuldt bidrag til forberedelsen af medlemskab. Det er nødvendigt, at vi f.eks. opmuntrer den indsats, som gøres af Kroatien og Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien, og anerkender de fremskridt, der allerede er gjort.

Vi må frem for alt være opmærksomme på de strategiske følgevirkninger af den kurs, som blev skitseret på mødet i Thessaloniki og på at integrere vores europæiske interesser, når vi skal beskæftige os med planlægningen for de kommende år og dens finansielle og øvrige konsekvenser.

Der er gode grunde til at være optimistisk og til at tro på Den Europæiske Unions kapacitet til at iværksætte en proces med en "kreativ forsoning". Det bedste symbol herpå er muligvis de seneste udtryk for forsoning, først mellem hhv. Serbiens og Montenegros og Kroatiens præsidenter, og senere mellem Serbiens og Montenegros og Bosniens og Hercegovinas præsidenter. Vi må heller ikke glemme, at det europæiske perspektiv kan blive tilintetgjort af en voksende populistisk nationalisme. For disse lande består det europæiske perspektiv efter Thessaloniki ikke længere i højtflyvende erklæringer, men snarere i handlingsplaner og en tydelig benchmarking af normer og ved at følge de kriterier, som Kommissionen i sin tid fastsatte for landene i Central- og Østeuropa.

Euro-Middelhavspartnerskabet

I sidste uge åbnede jeg den første Euro-Middelhavsparlamentariske forsamling. Dette er et vigtigt skridt fremad i Barcelona-processen, som jeg tror vil indebære en demokratisk impuls til et egentligt, dybtgående og tværsektorielt samarbejde med vores middelhavspartnere.

Jeg vil gerne henlede Deres opmærksomhed på den aktive og positive måde, som repræsentanter for såvel Knesset som Det Palæstinensiske Råd deltog på. Jeg håber, at både Rådets og Kommissionens formænd vil få lejlighed til at deltage i det første møde i den nye Euro-Middelhavsparlamentariske forsamling, som vil finde sted under det irske formandskab, men hvor det græske parlament er vært.

UDENRIGSPOLITIK

De Forenede Stater

Jeg hilser på det varmeste erklæringen om de transatlantiske forbindelser og det forhold, at De prioriterer vort partnerskab med de Forenede Stater, velkommen. De har vores fulde støtte. Parlamentet er dybt engageret i den konstruktive dialog, som næres af de fælles værdier, der ligger til grund for vore forbindelser.

Jeg ønsker i denne forbindelse på Parlamentets vegne at fokusere på et bestemt anliggende. Jeg vil gerne give udtryk for vores særlige bekymring over Guantánamo. Vi er bekymrede over overtrædelsen af europæiske borgeres grundlæggende rettigheder. Vores bekymring over den manglende korrekte rettergang gælder dog alle de tilbageholdte. Det ville ikke være moralsk forsvarligt kun at udtrykke bekymring for vore egne borgere. Vi ønsker en retfærdig retssag for samtlige fanger.

Det er netop i en fase, hvor vi er i færd med at uddybe de transatlantiske forbindelser, at vores oprigtige venskab ikke bør stille sig hindrende i vejen for vores oprigtige bekymringer. Vi bør ikke vige tilbage for at sætte spørgsmålet om Guantánamo på dagsordenen for det næste topmøde mellem EU og USA.

Rusland

Jeg anser det for yderst relevant på netop den dag, som Rusland med stolthed fejrer som sin "forfatningens Dag", på dette møde at fastslå, at det er i vores fælles interesse, at Rusland overholder de højeste demokratiske og forfatningsmæssige standarder.

Vi nærer i Parlamentet meget store bekymringer på grund af det seneste valg, som ifølge vurderingen fra Europarådets observatører nok var frie, men ikke fair, på grund af den manglende frihed for medierne, på grund af den uløste krise i Tjetjenien, på grund af udtalelser på højt niveau om, at Rusland muligvis ikke vil ratificere Kyoto-protokollen (med de konsekvenser for denne internationale aftaler, som vi alle kender). Må jeg her foreslå, at Kommissionen får mandat til hurtigst muligt at følge Kyoto-konferencen i Milano op? Russisk deltagelse er uomgængelig, hvis Kyoto-protokollen skal kunne træde i kraft.

Det er korrekt, at vi bør uddybe vores økonomiske samarbejde på grundlag af Skt. Petersborg-erklæringen. Et partnerskab forudsætter dog en vis gensidighed og respekt for de værdier, som er grundlæggende for det europæiske projekt, herunder det pluralistiske demokrati og respekten for de grundlæggende frihedsrettigheder.

Strategi for sikkerhed og forsvar

Jeg vil gerne hylde den indsats, som De udfører inden for forsvarspolitikken og især i forbindelse med de tre kriseindsatser, der med held er blevet gennemført som led i den europæiske sikkerheds- og forsvarspolitik. Det er særdeles velkomment, at hovedvægten lægges på det operationelle aspekt på grundlag af komplementaritet og subsidiaritet.

Jeg skal også fremhæve den betydning, vi tillægger vedtagelsen af det dokument, der er blevet forelagt af den højtstående repræsentant, Javier Solana, som et afgørende skridt hen imod en klar prioritering af vores udenrigs- og sikkerhedspolitiske interesser og målsætninger.

EU/De Forenede Nationer

Set med Europa-Parlamentets øjne kan en sikkerhedsstrategi kun udvikles på grundlag af multilateralisme og FN-systemet. Vi skal byde FN's generalsekretær, Kofi Annan, velkommen den 29. januar, når han på vegne af De Forenede Nationer skal modtage Sakharov-prisen og mindes de FN-medarbejdere, som har mistet livet under udøvelsen af deres pligt. Denne dag vil også for Parlamentet være en lejlighed til at vedtage en strategi med henblik på at skitsere en effektiv multilateralisme. Vi udtrykker den største tilfredshed med det fælles EU-FN-initiativ om et samarbejde om krisestyring.

Regeringskonferencen

I eftermiddag træder regeringskonferencen sammen, og jeg vil her få lejlighed til at fremsætte mine synspunkter. Regeringskonferencen er ikke et gummistempel. Den har sin egen integritet, og der behandles spørgsmål, som er af største vigtighed for medlemsstaterne. Når alle disse spørgsmål skal behandles, vil jeg opfordre Dem til at udvise en europæisk ånd med henblik på at nå frem til et brugbart kompromis og ikke blot den laveste fællesnævner.

Jeg har også en bøn til Dem: Lad os undgå uløste spørgsmål! Lad os sørge for, at der ikke er så mange røde streger, at de skjuler den sorte skrift nedenunder.

Lad os på denne måde sikre en god forfatning for Europa.

**REDEGØRELSE VED PAT COX,
EUROPA-PARLAMENTETS FORMAND,
PÅ REGERINGSKONFERENCEN**

I BRUXELLES DEN 12. DECEMBER 2003

På Parlamentets vegne vil jeg gerne rette en tak til Dem, hr. formand, til hr. Frattini og til Deres kolleger i det italienske formandskab for den meget store indsats, som De har gjort for at bringe os frem til denne afgørende fase i regeringskonferencens arbejde. I de kompromisforslag, som De har fremsat undervejs i de forskellige faser, har De forsøgt at lægge Dem så tæt som muligt op af konventets resultater. Der har været fuldstændig enighed om, at disse resultater skulle danne grundlag for regeringskonferencens arbejde, og de er godkendt af alle EU-landenes regeringer, af repræsentanter for alle EU-landenes parlamenter og af Europa-Parlamentet.

Resultaterne af vores arbejde skal ratificeres af alle medlemsstater, og der vil blive afholdt folkeafstemninger i en lang række lande. Hvis borgerne skal godkende dette projekt, må der gøres en målrettet indsats for at forklare dem, at forfatningen har mange fordele:

- konsekvens i de eksterne politikker og større effektivitet i lovgivningsarbejdet
- fælles initiativer vedrørende indre sikkerhed, indvandring og asyl
- beskyttelse af vores fælles værdigrundlag ved inkorporering af charteret om grundlæggende rettigheder i traktaten
- en udvidet parlamentarisk dimension, fordi de nationale parlamenter og Europa-Parlamentet kommer til at spille en mere fremtrædende rolle
- demokratiske reformer i alle EU-institutioner og
- en omlægning af EU's arbejde, således at der fokuseres på de områder, hvor et europæisk samarbejde kan forøge værdien af de enkelte medlemsstaters indsats.

Jeg må anmode de politiske ledere, der er til stede her i dag, om at lægge større vægt på forfatningstraktatens positive aspekter og måske lidt mindre vægt på eventuelle trusler mod den nationale suverænitet. Traktatteksten skal ikke overmales med røde streger, selv om regeringskonferencen selvfølgelig heller ikke bare uden videre skal godkende konventets resultater. Det er Parlamentets vurdering, at det vil lykkes for Dem at puste nyt liv i den folkelige opbakning i stedet for at tabe yderligere terræn til den EU-skeptiske fløj.

Traktaten vil få stor betydning, hvis forfatningsspørgsmålet bliver løst. Måske har jeg endnu ikke den samme historiske erfaring som Giscard d'Estaing, der var konventets formand, og jeg har bestemt ikke opnået hans høje alder - *je ne suis pas parmi les immortels*. Derfor kan De sikkert godt forstå, at jeg ikke nødvendigvis mener, at denne traktat skal kunne fungere uændret i 50 år, men vi bør i det mindste undgå, at der er indbygget forældelse i traktatteksten lige fra begyndelsen af. Med de tidligere traktater har vi været tvunget til at begynde forhandlingerne om den næste traktat, før den foregående traktat var ratificeret. Det mindste, vi kan gøre, er at undgå at indbygge kommissoriet for den næste regeringskonference i denne traktat.

Derfor mener Europa-Parlamentet, at man må undgå åbne rendezvous-klausuler, hvorimod vi accepterer, at visse bestemmelser måske først vil træde i kraft efter adskillige år og bør være ledsaget af velafbalancerede kontrolforanstaltninger. Historien har vist, at de udestående spørgsmål fra Maastricht ikke for alvor blev besvaret i Amsterdam, at de uløste problemer fra Amsterdam ikke for alvor blev løst i Nice, og at et EU med 25 medlemsstater - og snart endnu flere - behøver et forfatningsmæssigt grundlag, der kan holde i rimelig lang tid. Så kan vi nemlig bagefter koncentrere os om det, der virkelig interesserer vælgerne: arbejdspladser, sikkerhed og bæredygtig vækst. Frem for alt vil vi kunne sætte punktum for denne fase med evindelige forfatningsretlige reformer og lappeløsninger.

Jeg er blevet indbudt til at deltage i Deres arbejde som parlamentarisk talsmand. Med Deres tilladelse vil jeg vente med at fremsætte detaljerede bemærkninger om bestemte emner, hvor Parlamentet kan bidrage med sine synspunkter, indtil De når frem til disse punkter på dagsordenen. Parlamentet har sine egne institutionelle interesser at varetage, men har samtidig en overordnet forpligtelse til at optræde som Deres rådgiver - hverken mere eller mindre - hvad angår emner af generel Europa-politisk relevans.

Der er lagt op til vanskelige drøftelser om, hvilke områder der skal underkastes afstemning med kvalificeret flertal, og hvordan disse afstemninger skal tilrettelægges. På dette punkt vil Parlamentets holdning blive formuleret som svar på et meget direkte spørgsmål: bliver EU bedre eller dårligere til sit arbejde? Vi ved, at det ikke er muligt fuldstændig at opgive den nationale vetoret i den nuværende fase af den europæiske integrationsproces. Det accepterede vi, da vi godkendte resultatet af konventets arbejde.

Hvis der sker flere vigtige indskrænkninger i anvendelsen af afstemning med kvalificeret flertal, og det bliver lettere at blokere beslutningsprocessen i EU, vil opinionen i medlemsstaterne måske overfladisk set være beroliget på kort sigt. På længere sigt vil det imidlertid undergrave EU's handlekraft og betyde, at borgerne i langt højere grad vil sætte spørgsmålstegn ved, om EU kan tilbyde relevante og brugbare løsninger på samfundets problemer.

Jeg må konstatere, at nogle af de kompromisforslag, som det italienske formandskab har fremsat, og navnlig de forslag, der indebærer suspendering af procedurer på det civil- og strafferetlige område ved henvisning til Det Europæiske Råd, ville gribe forstyrrende ind i den normale institutionelle magtbalance i lovgivningsprocessen.

Der er ét spørgsmål, som særlig ligger Parlamentet på sinde, nemlig bestemmelserne om finansieringen af EU og hele budgetproceduren. Parlamentet støtter det velafbalancerede resultat, som konventet nåede frem til: medlemsstaterne skal godkende de egne indtægter, Rådet skal vedtage den flerårige finansielle ramme med Parlamentets godkendelse, og der skal benyttes en forenklet budgetprocedure.

ØKOFIN-Rådet og visse nationale delegationer har lanceret forskellige løsningsmodeller. Nogle af disse forslag ville undergrave den parlamentariske kontrol med budgettet - ikke blot i forhold til konventets konklusioner fra 2003, men også i forhold til budgettraktaten fra 1975. Efter Parlamentets opfattelse bygger disse forslag på en misforståelse. Siden der blev indgået en interinstitutionel aftale om den flerårige ramme i 1988, har EU-institutionerne hvert år haft held til at nå til enighed om budgettet.

Budgettet har aldrig opbrugt de egne indtægter i et givet år.

I forhold til Rådet er Parlamentet den af budgetmyndighedens to parter, der har været mest tilbageholdende med at øge udgifterne i tidsrummet fra 1988 til 2003 (i alt 21 mia. euro til Parlamentets egne områder over for 33 mia. euro til Rådet), og som Revisionsrettens formand påpegede tidligere på ugen, har det største budgetmæssige problem været, at vi hvert år bruger op til 15 mia. euro for lidt og dermed langt mindre end det samlede budget, som EU-institutionerne har vedtaget. Denne manglende udnyttelse af bevillingerne vækker muligvis lykke hos de nationale finansministeriers regnskabsafdelinger, men illustrerer samtidig, at vi ikke lever op til vores politiske mål, hverken inden for landbrug, strukturfonde eller eksterne engagementer.

Der er ikke belæg for at antage, at de nye budgetforslag fra konventet vil resultere i mangelfuld styring af budgettet. Tværtimod er det vejen fremad at lade Parlamentet og Rådet dele ansvaret for det samlede budget og den flerårige ramme. ØKOFIN-alternativet er et tilbageskridt, der er i åbenlys modstrid med de budgetmæssige erfaringer, hele logikken bag forfatningstraktaten og vores langsigtede bestræbelser på at demokratisere EU's arbejde gennem øget parlamentarisk kontrol. Jeg tager ikke uden videre afstand fra alle ideerne i de seneste forslag, men jeg må understrege, at Parlamentet er dybt engageret i dette spørgsmål, fordi budgetbeføjelserne og budgetkontrollen er hovedhjørnestenen i det parlamentariske demokrati, ikke kun på europæisk plan, men også i hver enkelt medlemsstat. Da vi mødtes med nationale parlamentarikere fra konventet i sidste uge, var der fuldstændig enighed om, at der ikke må sættes spørgsmålstegn ved Parlamentets rettigheder, navnlig ikke i budgetproceduren.

Det er helt klart min fornemste opgave at forsvare Parlamentets position og dets politiske prærogativer, men også dets muligheder for at arbejde effektivt. Parlamentet, der har en stor arbejdsbyrde på lovgivningsområdet og samtidig fører kontrol med budgettet og Kommissionen, skal have en overkommelig størrelse. Disse arbejdsopgaver kan netop kun udføres af et parlament, ikke af en folkekongres. 736 medlemmer - som i konventets forslag og i det italienske kompromis - er et medlemstal, der ligger på grænsen af, hvad der organisatorisk set er en funktionsdygtig størrelse for et arbejdende parlament. Måske mener De, at det er nødvendigt at kigge nærmere på fordelingen af mandater, navnlig for at tage hensyn til de mindste medlemsstater, og måske er det nødvendigt at imødekomme andre medlemsstaters betænkeligheder, hvad angår deres repræsentation inden for andre institutioner, men dette må ikke indebære, at man fraviger princippet om degressiv proportionalitet, ligesom det allerede meget høje medlemstal ikke bør vokse yderligere. Her taler jeg ikke blot på Parlamentets vegne - hvis det europæiske projekt skal fungere, må EU-institutionerne være effektive. Mandater i Parlamentet kan ikke bruges som jetoner på et spillekasino.

Det seneste emnekatalog, som formandskabet omdelte i går, og som der endnu ikke er opnået klar enighed om, indeholder spørgsmål af meget følsom karakter for medlemsstaterne.

Det er Parlamentets altoverskyggende ønske, at topmødet under drøftelserne om disse problemer ligesom konventet skal erkende, at en vellykket gennemførelse af det europæiske projekt forudsætter anerkendelse af såvel medlemsstaternes forskellighed som deres grundlæggende ligestilling. De historiske skel i Europa må ikke erstattes af nye skillelinjer mellem store og små lande, mellem Nord og Syd, mellem Øst og Vest eller mellem nye og gamle medlemsstater. Alle medlemsstater skal i lige høj grad kunne føle sig hjemme i dette nye Europa.

*
* *

Der er nu røster fremme om, at forfatningstraktaten ikke er nødvendig, eller at det kun vil være en forsinkelse, men ikke et tilbageslag, hvis vi ikke når frem til et resultat i løbet af weekenden. Jeg er uenig i begge disse påstande.

I Laeken erkendte vi, at en forfatningstraktat var en nødvendighed, og i Thessaloniki opstillede vi en konkret målsætning om dette spørgsmål. Derfor udstiller vi vores manglende politiske handlekraft i fuld offentlighed, hvis vi nu udsætter eller opgiver vores forsøg på at give EU en effektiv institutionel struktur, der kan klare de nye udfordringer i det nye Europa i et nyt århundrede. Den offentlige opinion i EU er allerede desillusioneret over, hvad der ligner uenighed og forvirring, og vores samarbejdspartnere i resten af verden vil drage deres egne konklusioner i tilfælde af en fiasko.

Der er ingen grund til at tro, at de mere vanskelige problemer bliver lettere at løse i det nye år. Der er ikke tale om nye problemer eller problemer, der kræver yderligere debat. De kræver nu en koncentreret indsats for at blive løst.

Og jeg må tage afstand fra den skæbnesvangre pessimisme hos de iagttagere, der siger: "Hellere ingen forfatning end en dårlig forfatning". Vi ønsker os alle en god forfatning, og hvis den politiske vilje er til stede, og parterne virkelig er lydhøre over for hinanden under forhandlingerne, kan vi også få en god forfatning.